

[Hauberg.]

Jeg finder ligesom den højtærede indenrigsminister i dag, at der ikke er sket væsentlige forskydninger siden sidst, og jeg synes, at vi mangler selve det grundlag, vi må have, for at kunne foretage en vurdering, når man vil ændre et så vigtigt princip, som der her er tale om, og lette byrderne for nogle borgere, byrder, som så uvægerligt skal bæres af andre borgere. Jeg tvivler også på, at venstre vil gå med dertil, inden vi virkelig har fået et helt nøgternt og sikkert grundlag for at kunne vurdere, om vi ad den foreslåede vej vil kunne nå frem til en mere retfærdig fordeling af de byrder, her er tale om.

Ordføreren for forslagsstillerne (Arnth Jensen): Som det er berørt både af den højtærede indenrigsminister og af den ærede ordfører for socialdemokratiet, er hverken det spørgsmål eller de forslag, vi i dag skal behandle i dette høje ting, af ny dato, idet spørgsmålet om ændrede regler for udskrivning af amtsbeskatningen allerede for over 20 år siden og flere gange siden har været rejst af mit parti. De forslag, som her er forelagt, er jo ligelydende med vore forslag i samlingerne 1947—48 og 1948—49. Jeg kunne derfor nøjes med at henvise til de udtalelser, som jeg da på mit partis vegne fremkom med, men jeg ønsker dog alligevel ved denne første behandling at fremsætte nogle bemærkninger dels for at fastslå, hvad tidligere forhandlinger har oplyst, og dels for at fremføre tanker, som siden har trængt sig på.

Under de tidligere forhandlinger er det gang på gang oplyst, at skatteudskrivningen til amtskommunerne er vokset meget stærkt, og fra amternes side har man overfor lovgivningsmagten klart tilkendegivet, at man må kræve en ændring i udskrivningsgrundlaget for disse skatter og det snart. Dette krav kom vel stærkest frem på amternes møde i Fredericia sidste vinter, da to af landets amtmænd, Jonquières fra Holbæk og Pinholt fra Sønderjylland, fremsatte opsigtsvækkende udtalelser om forholdene, som de var ude i amtskredsene. Medens den første påviste, at amtsskatterne i hans amt i løbet af de sidste 10 år var tredoblet, og at man derfor måtte kræve retfærdighed i beskatningsgrundlaget, hvis man overhovedet yderligere skulle beskæftige sig med løsningen af nødvendige samfundsopgaver, som trængte sig på, så udtalte den sidstnævnte, stiftamtmand Pinholt, at efter hans overbevisning ville det være plad umuligt at inddrive amtsskatterne, ikke blot

hvis man kom til at stå overfor en landbrugskrise, men blot der kom en nedgang i konjunkturerne.

Det forekommer mig, at en så alvorlig og kategorisk udtalelse fra disse mænd, som ude i landet står med ansvaret, må mane til alvorlig eftertanke, ikke blot hos den højtærede indenrigsminister, men også hos de partier i denne sal, der af hensyn til tidligere indtagne standpunkter fremdeles måtte mene, at de bør modsætte sig en ordning, hvorefter alle skatteydere også på dette område efter økonomisk evne kommer til at deltage i betalingen for de goder, som de allesammen får andel i. Jeg tror, det er nødvendigt, at det gøres snart, så meget mere som det er min overbevisning, at situationen rummer en fare for vort medicinalvæsen, de danske sygehuse. Takket være storsynet hos den danske landmand, vi kan godt sige den danske bonde, som i de fleste amtsråd ville have været i stand til at standse den udvikling, der er sket, men som i stedet for har medvirket til at fremme den, står vi nu med et meget, meget højt udviklet medicinalvæsen, men der er alvorlig fare for, at denne udvikling standses, og der er fare for, at nye opgaver må udsættes, fordi man simpelthen ikke kan magte det, hvis byrderne fremdeles kun skal ligge på et udsnit af befolkningen.

Jeg står her med et referat fra Skanderborg amtsråds sidste møde, hvor overslaget har været til behandling, og det viser en stigning fra sidste år på 1½ mill. kr. Følgen af dette er, at man har sendt budgetterne tilbage med bemærkning om, at man særlig må underkaste sygehusenes budget en meget, meget nøje gennemgang for at finde en mulighed for besparelse. Og jeg er overbevist om, at som det er her, vil det være alle steder. Man tvinges til at gå den vej og se, om man kan finde besparelser, i stedet for at man måske ellers ville se fremad mod, hvad der var nødvendigt.

Og dog ved vi allesammen, at nye opgaver ligger for. Et eksempel i så henseende er forhandlingerne i sidste møde i Københavns amts amtsråd, hvor man behandlede spørgsmålet om oprettelse af et amtspsygehus i Glostrup og et centrallaboratorium på amtspsygehuset i Gentofte. Såvidt jeg kan se, var man fra alle sider klar over, at disse foranstaltninger af hensyn til den bedste omsorg for de syge var både ønskelige og nødvendige, men gennemførelsen af disse planer ville bevirke, at amtsskatteydernes skat ville blive forhøjet med 50 pct., en byrde, der kun ville ramme et mindre udsnit af ikke blot Gentoftes, men hele amts-